

Обрадъ. — Не приказвайте така, дѣца! То е ваше другарче . . .

Русанъ. — Ние сме безъ него . . .

Обрадъ. Тукъ то е ваше другарче-коледарче. (*Драгоданъ е застачалъ до Звъзделина съ наведени очи*). Какъ ти е името?

Драгоданъ. — Драгоданъ, господине.

Звъзделина. — Татко ти и майка ти живи ли сж?

Драгоданъ. — *Просълзено*. — Отдавна умрѣха. Кржгло сираче съмъ.

Обрадъ. — Татко ти отъ какво умрѣ?

Драгоданъ. — Като войникъ на бойното поле загина. А мама отъ жаль по него се разболѣ . . . Не мина много и тя умрѣ.

Звъзделина. — Послѣ? Нататъкъ, миличко! (*Три му сълзитъ съ кърпичка*).

Драгоданъ. — Отраснахъ подъ чужди покриви. Отгледаха ме едни бѣдни хора. То и за тѣхъ нѣмаше, но бѣха милостиви сърдца. Когато поотраснахъ за мое още по-голъмо нещастие — умрѣха. Продавахъ вѣстници. Спѣхъ подъ стрѣхитѣ. Никой не ме прибра. Никой. (*Заплаква*).

Звъзделина. — *Глади го по главичката*. — Не плачи, дѣте! Богъ е милостивъ.

Драгоданъ. — Отъ три дни не съмъ турялъ троха въ устата си. Нѣмамъ пари да купя вѣстници. Като ме гледатъ така парцаливъ, никой не ми дава на вѣра. Всѣкждѣ ме гонятъ и затварятъ вратитѣ. Никой ме не прибира. Никой, никой ме не ще! (*Заплаква съ гласъ*).

Обрадъ. — Ти си добро дѣте. (*Хваща го за ръчицка*). — Нали вѣрвашъ въ Бога? Богъ обича добритѣ дѣца и не ги отминава.

Драгоданъ. — Вѣрвамъ, господине. И Го почитамъ! . . . Бѣхъ въ черква. Молихъ се. На колѣнѣ молихъ Бога да облекчи живота ми . . . Послѣ излѣзохъ . . . На нѣколко богати кжщи, дѣто видѣхъ запалени елхи и чухъ дѣтски весели пѣсни тропяхъ. Прогониха ме. И когато спрѣхъ прѣдъ вашата врата и гледахъ прѣзъ прозореца тая хубава елха, дойдоха тия другарчета. Тѣ не искаха да бжда съ тѣхъ. Азъ не настоявахъ. Виждахъ, че не ми е мѣстото . . . Вашата слугина ми рече: — Влѣзъ, влѣзъ, момченце! — То не е съ насъ, — се обадиха: — И да не е, да влѣзе . . . Вратитѣ на тоя домъ сж отворени за всѣкиго . . . Обрадвахъ се и влѣзохъ.

Звъзделина. — Драгоданчо, ти си сираче — безъ мама и татко. Ние сме безъ дѣца. . . Богъ те изпрати при насъ, да станешъ наше дѣте. Искашъ ли?

Обрадъ. — Драгоданчо, тя ще ти стане майка, а азъ татко. Приемашъ ли?